KOMISJA EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 30.5.2012 r.
COM(2012) 301 final

Zalecenie

ZALECENIE RADY

w sprawie wdrażania ogólnych wytycznych dotyczących polityk gospodarczych państw członkowskich, których walutą jest euro

{SWD(2012) 301 final}

Zalecenie

ZALECENIE RADY

w sprawie wdrażania ogólnych wytycznych dotyczących polityk gospodarczych państw członkowskich, których walutą jest euro

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 136 w związku z art. 121 ust. 2,

uwzględniając zalecenie Komisji Europejskiej[1],

uwzględniając rezolucje Parlamentu Europejskiego[2],

uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej,

po konsultacji z Komitetem Ekonomiczno-Finansowym,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Od początku powstania Eurogrupa piastuje zasadniczą rolę w zarządzaniu gospodarczym strefą euro, w tym zakresie spoczywa na niej również szczególna odpowiedzialność. Kryzys gospodarczy w sposób wyraźny ujawnił istnienie ścisłych powiązań w strefie euro, uwypuklając potrzebę spójnego wspólnego kursu polityki odpowiadającego tym ścisłym powiązaniom między państwami, których walutą jest euro, oraz skutecznych rozwiązań pozwalających koordynować działania i szybko reagować na zmiany w otoczeniu gospodarczym.

(2) Rada wydała zalecenia skierowane do poszczególnych państw członkowskich, których walutą jest euro. Wskazane zalecenia skupiają się na wyzwaniach gospodarczych na poziomie krajowym, stanowiąc jednocześnie element centralny służący określeniu poziomu stabilności i wzrostu w strefie euro rozumianej jako całość. Państwa członkowskie, których walutą jest euro, zobowiązały się również – w ramach paktu euro plus – do wprowadzenia pakietu dalekosiężnych dodatkowych reform mających na celu wsparcie konkurencyjności i zatrudnienia, przyczynienie się do stabilności finansów publicznych oraz wzmocnienie stabilności finansowej. W dniu 2 marca 2012 r. państwa członkowskie, których walutą jest euro, oraz osiem pozostałych państw członkowskich podpisały Traktat o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej, w którym zapewniły, że wszystkie ważne reformy polityki gospodarczej, które planują podjąć, będą omawiane *ex-ante* oraz, w stosownych wypadkach, skoordynowane z innymi państwami. Koordynacja *ex-ante* w kontekście strefy euro, zarówno poprzez przedstawianie projektów budżetowych,

[1] COM(2012)301.
[2] P7_TA(2012)0048 i P7_TA(2012)0047.

jak i analizę planów dotyczących ważnych reform polityki gospodarczej, przyczyni się do uwzględnienia wpływu pośrednich efektów działań krajowych na strefę euro rozumianą jako całość.

(3) Istnienie dobrze skonstruowanych ram budżetowych wzmacniających krajowe systemy zarządzania fiskalnego stanowi kluczowy element w należytym zarządzaniu finansami publicznymi, jak również przyczynia się do stabilności finansów publicznych w całej strefie euro. Szefowie państw lub rządów strefy euro zobowiązali się w lipcu oraz październiku 2011 r. do wprowadzenia krajowych ram budżetowych, o których mowa w dyrektywie w sprawie krajowych ram budżetowych, już do końca 2012 r., tj. przed przewidzianym w dyrektywie harmonogramem, oraz do wyjścia poza wymogi w niej zawarte. Ponadto, w dniu 2 marca 2012 r. państwa członkowskie należące do strefy euro wraz z ośmioma państwami członkowskimi niebędącymi członkami strefy euro podjęły zobowiązanie – poprzez podpisanie Traktatu o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej – do dalszego wzmacniania swoich krajowych systemów zarządzania fiskalnego, głównie poprzez wprowadzenie wiążących zasad budżetowych dotyczących salda sektora instytucji rządowych i samorządowych celem osiągnięcia średniookresowego celu budżetowego.

(4) Kontynuowanie konsolidacji fiskalnej stanowi element centralny w strategii przezwyciężenia kryzysu w strefie euro. Ramy polityki fiskalnej UE dopuszczają zróżnicowane tempo konsolidacji w poszczególnych państwach członkowskich, w zgodzie z ich własną przestrzenią fiskalną i warunkami makroekonomicznymi. Pakt stabilności i wzrostu oraz Traktat o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej skupiają się na równowadze strukturalnej i w związku z tym dopuszczają uwzględnienie skutków działań cyklicznych i środków jednorazowych w odniesieniu do zrównoważonego salda nominalnego. Ocena skuteczności działań w odpowiedzi na zalecenia Rady w sprawie korekty nadmiernego deficytu jest prowadzona w kategoriach strukturalnych. Właściwa struktura konsolidacji ma decydujące znaczenie dla pogłębienia zaufania do stałego charakteru konsolidacji w strefie euro oraz dla ograniczenia jej negatywnych krótkookresowych skutków na wzrost gospodarczy. Wydatki sprzyjające wzrostowi, w szczególności wydatki inwestycyjne, należy traktować jako priorytetowe; w kilku państwach członkowskich należących do strefy euro można byłoby wskazać projekty w zakresie inwestycji produkcyjnych, w których korzyści, zarówno prywatne, jak i społeczne, przewyższyły bieżące niskie stopy procentowe. Pilnie potrzebne są – warunkujące długookresową stabilność finansów publicznych – zmiany w odniesieniu do długookresowych uprawnień, zwłaszcza w zakresie zdrowia. Właściwa polityka podatkowa, tj. przeniesienie obciążeń podatkowych z obszaru pracy, rozszerzenie podstawy opodatkowania i podjęcie bardziej skutecznych działań w celu zwalczania uchylania się od opodatkowania, mogłaby przyczynić się do konsolidacji, jednocześnie zwiększając konkurencyjność i stwarzając lepsze warunki dla wzrostu gospodarczego.

(5) Stabilność i dobre funkcjonowanie systemu finansowego stanowią warunki konieczne, aby zapobiec spełnieniu się scenariusza „straconej dekady” tj. spowolnionego wzrostu gospodarczego w strefie euro oraz aby zwiększyć zaufanie inwestorów. W związku z tym, iż konieczne jest dalsze delewarowanie bilansów banków, ważne jest, aby zapewnić przeprowadzenie tego procesu w sposób uporządkowany oraz przy utrzymaniu odpowiedniego dopływu kapitału do gospodarki realnej. Aby przeciwdziałać kształtującej się tendencji rozpraszania środków finansowych,

konieczny jest dalszy postęp w zakresie integrowania struktur nadzoru i praktyk nadzorczych, jak również transgranicznego zarządzania kryzysowego.

(6) Systematyczne ograniczanie nierównowagi makroekonomicznej w strefie euro ma ogromne znaczenie dla trwałego wzrostu gospodarczego i stabilności strefy. Proces ograniczania nierównowagi rozpoczął się, wymaga jednak systematycznych i zdecydowanych działań. Konieczność pilnych działań w celu skorygowania nierównowagi jest większa w krajach deficytowych, w przypadku których podjęcie reform jest konieczne dla poprawy konkurencyjności i ułatwienia realokacji zasobów w kierunku sektorów dóbr wymiennych. Jednocześnie państwa posiadające nadwyżkę mogą przyczynić się do odzyskania równowagi poprzez usunięcie niepotrzebnych, regulacyjnych i innych, ograniczeń w odniesieniu do popytu wewnętrznego, działalności w zakresie dóbr niewymiennych i możliwości inwestycyjnych.

(7) Uznanie zależności pomiędzy gospodarkami tych państw członkowskich, których walutą jest euro, i zarazem korzyści, jakie może oferować jej członkom oraz całej UE stabilna unia walutowa, stanowi warunek niezbędny dla dalszego rozwoju unii gospodarczej. W przyszłości państwa członkowskie, których walutą jest euro, będą musiały pogłębić swoją integrację, tak by osiągnąć pełną unię gospodarczą i walutową[3].

NINIEJSZYM ZALECA państwom członkowskim, których walutą jest euro, podjęcie indywidualnie lub wspólnie, nie naruszając kompetencji Rady w odniesieniu do koordynacji polityki gospodarczej państw członkowskich, ale w szczególności w kontekście koordynacji polityki gospodarczej w ramach Eurogrupy, następujących działań w latach 2012-2013:

1. Wzmocnienie metod działania Eurogrupy, tak by umożliwić jej przejęcie odpowiedzialności w odniesieniu do kształtowania wspólnego kursu polityki w strefie euro, sprawne odpowiadanie na zmiany w otoczeniu gospodarczym, oraz koordynowanie polityki gospodarczej w ramach wzmocnionego nadzoru w odniesieniu do państw członkowskich, których walutą jest euro.

2. Nawiązanie rzeczywistej współpracy politycznej w ramach Eurogrupy poprzez wymianę informacji oraz analizowanie projektów budżetowych, jak i planów dotyczących ważnych reform mogących wpływać pośrednio na strefę euro. Zapewnienie, aby podejmowane reformy były niezbędne z punktu widzenia stabilności i solidności strefy euro, w tym wdrożenie zaleceń, które Rada skierowała do poszczególnych państw członkowskich, których walutą jest euro, dotyczących nie tylko wyzwań na poziomie krajowym, ale wpływających na całą strefę euro.

3. Wzmocnienie dyscypliny budżetowej oraz instytucji fiskalnych, zarówno na poziomie krajowym, jak i regionalnym, celem zwiększenia zaufania rynku do średnio i długookresowej stabilności finansów publicznych w strefie euro. Na podstawie porozumienia szefów państw lub rządów strefy euro z lipca i października 2011 r. oraz z dnia 2 marca 2012 r., przyspieszenie transpozycji dyrektywy w sprawie krajowych ram budżetowych do końca 2012 r. i wzmocnienie krajowych systemów zarządzania fiskalnego, głównie poprzez wprowadzenie w ustawach krajowych wszystkich państw członkowskich należących do strefy euro zasad

[3] Zob. pkt 2.1 w COM(2012) 299.

zrównoważonego budżetu w kategoriach strukturalnych oraz automatycznych mechanizmów naprawczych.

4. Zapewnienie spójnego wspólnego kursu polityki fiskalnej w ramach strefy euro poprzez kontynuowanie konsolidacji fiskalnej, o której mowa w zaleceniach i decyzjach Rady, w zgodzie z zasadami paktu stabilności i wzrostu, które biorą pod uwagę sytuację makroekonomiczną poszczególnych państw. Państwa członkowskie dotknięte znaczącymi kosztami ryzyka o charakterze potencjalnie wzrostowym powinny ograniczyć możliwość odstąpienia od realizacji celów w zakresie salda nominalnego, nawet w przypadku gorszych niż oczekiwano warunków makroekonomicznych; inne państwa członkowskie winny zezwolić automatycznym stabilizatorom na uruchomienie ścieżki dostosowania rozpatrywanej pod kątem kategorii strukturalnych i pozostawać w gotowości – w przypadku dalszego pogarszania się warunków makroekonomicznych – do dokonania zmiany tempa konsolidacji. Struktura wydatków i dochodów rządowych winna odzwierciedlać wpływ wydatków i źródeł dochodów na wzrost. W szczególności, wszystkie dostępne rezerwy budżetowe powinny zostać wykorzystane w celu stymulacji inwestycji publicznych w strefie euro, w tym poprzez uwzględnienie transgranicznych różnic w odniesieniu do kosztów finansowania.

5. Podejmowanie czynności mających na celu poprawę funkcjonowania i stabilności systemu finansowego w strefie euro. Przyspieszenie działań prowadzących do bardziej zintegrowanej struktury finansowej opartej na nadzorze bankowym oraz transgranicznych działaniach na rzecz rozwiązywania sytuacji kryzysowych.

6. Wdrożenie reform strukturalnych, które – wraz ze zróżnicowanym kursem polityki fiskalnej – wspierałyby systematyczne ograniczanie nierównowagi makroekonomicznej w strefie euro, włączając w to działania na poziomie krajowym odzwierciedlające sytuację poszczególnych państw oraz uwzględniające zalecenia Rady sformułowane dla poszczególnych państw członkowskich należących do strefy euro.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Rady
Przewodniczący